

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudce zpravodaje Tomáše Blažka a soudce Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o.**, sídlem Pražská 1321/38a, Praha 10, zastoupená JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M., advokátem, sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2020, č. j. MZP/2020/500/1626, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2022, č. j. 8 A 125/2020-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha (dále jen „ČIŽP“), rozhodnutím ze dne 28. 5. 2020 uložila žalobkyni pokutu ve výši 1 000 000 Kč za přestupky podle § 66 odst. 2 písm. a) a § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“).

[2] Žalobkyně se dopustila přestupku podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech tím, že jako provozovatelka „Řízené skládky Benátky nad Jizerou“ (dále jen „skládky Benátky“) ohlásila nepravdivé a neúplné údaje v hlášení o produkci a nakládání s odpady (dále jen „hlášení“) za rok 2018. Žalobkyně totiž a) použila u odpadů kategorie ostatní i nebezpečné kód způsobu nakládání s odpady N1 (*využití odpadů na povrchu terénu s výjimkou využití odpadů na skládce*), ačkoli odpady tímto specifickým způsobem uložené do tělesa skládky (jako tzv. konstrukční prvky) nebyly využity, ale byly ve skládce odstraněny, a proto měly být správně označeny kódem D1 (*ukládání v úrovni nebo pod úrovní terénu*). Žalobkyně dále b) neohlásila nakládání s výstupem ze zařízení Manipulační plocha na recyklaci s názvem „Recyklovaná škvára AVE CZ pro stavební účely dle PN-003“ (dále jen „recyklovaná škvára“), kterým byl *de facto* odpad kat. č. 19 01 12 Jiný popel a struska neuvedené pod číslem 19 01 11, jelikož byl uložen do tělesa skládky v první fázi provozu skládky, a to buď jako odstraněný, kdy měl být uveden s kódem nakládání D1, nebo použitý k technickému zabezpečení skládky (TZS), kdy měl být uveden s kódem nakládání N12 (*ukládání odpadů jako technologický materiál na zajištění skládky*). Žalobkyně se zároveň dopustila přestupku podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech, neboť jako provozovatelka skládky Benátky nepřevedla na zvláštní vázaný účet, zřízený podle § 50 odst. 1 zákona o odpadech, peněžní prostředky vytvářené finanční rezervy, a to za odpady uložené v letech 2013 až 2018 pod kódem N1 plus za uložení recyklované škváry.

[3] Dále se žalobkyně dopustila uvedených přestupků tím, že jako provozovatelka „Centra komplexního nakládání s odpady Čáslav“ (dále jen „skládky Čáslav“) v hlášení za rok 2018 použila u odpadů kategorie ostatní i nebezpečné kód způsobu nakládání s odpady N1, ačkoli odpady tímto specifickým způsobem uložené do tělesa skládky (jako tzv. konstrukční prvky) nebyly využity. Žalobkyně zároveň jako provozovatelka skládky Čáslav nepřevedla na zvláštní vázaný účet peněžní prostředky vytvářené finanční rezervy, a to za odpady uložené v letech 2013 až 2018 pod kódem N1.

[4] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ČIŽP.

[5] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Městský soud odkázal na judikaturu, podle níž ukládání odpadů na skládku nelze považovat za využití odpadu dle § 4 odst. 1 písm. r) zákona o odpadech, pokud odpad nebyl na skládku ukládán s primárním cílem jeho využití a jeho použití na konstrukční prvky bylo pouze jeho doplňkovou rolí. Zároveň městský soud konstatoval, že v jím citovaných rozsudcích se jednalo o v podstatě stejné případy jako v nyní posuzované věci. Také ve věci žalobkyně tedy odpady, které byly použity pro tvorbu konstrukčních prvků skládky, nebyly z hlediska zákona o odpadech využity, ale byly odstraněny jejich uložením na skládce. Žalobkyně tudíž použila v hlášení nesprávný kód způsobu nakládání s odpady N1.

[6] Městský soud dále nevyhověl žalobním námitkám týkajícím se povinnosti žalobkyně ohlásit recyklovanou škváru, a to buď jako odpad odstraněný (D1), nebo použitý k TZS (N12). Podle městského soudu žalobkyně přijímala příslušný odpad na skládku nikoliv za účelem výroby recyklované škváry na prodej, ale za účelem jejího uložení na skládku. Skutečnost, že nejprve provedla úpravu odpadu vytríděním kovových částic, aby docílila

pokračování

jeho lepších vlastností, nestačí k tomu, aby daný odpad splňoval podmínky výrobku uvedené v zákoně o odpadech. Na konstrukční prvky skládky mohl být tento odpad použit již v původním stavu, tj. před recyklací. Žalobkyně zároveň neprokázala, že byla po jejím výrobku poptávka – za dobu, co recyklovanou škváru vyrábí, žalobkyně neprodala žádné množství.

II. Kasační stížnost žalobkyně, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž nejprve namítla jeho nepřezkoumatelnost. Podle stěžovatelky není z napadeného rozsudku zřejmé, na základě jakých skutkových zjištění a jakých právních úvah dospěl městský soud k závěru, že na projednávaný případ lze bez dalšího použít závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 54/2019-88 (č. 4098/2021 Sb. NSS). Tyto závěry se vztahovaly k jiné skládce a jinému časovému období. Dále je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť městský soud neposoudil, jak stěžovatelka fakticky nakládala s odpady určenými na tzv. konstrukční prvky. Přesto dospěl k závěru, že přijaté odpady na skládkách byly odstraněny, nikoliv využity dle § 4 odst. 1 písm. r) zákona o odpadech.

[8] Na právě uvedené navazuje kasační námitka, že ve věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav (ohledně otázky, jak bylo fakticky nakládáno s odpady určenými na tzv. konstrukční prvky skládky). Stěžovatelka v této souvislosti namítla, že správní orgány vycházely pouze z evidence a nesprávného právního názoru, že v první fázi provozu skládky nelze odpad vůbec využívat. Nezjišťovaly tak, k jaké činnosti na skládkách skutečně docházelo a jaký byl její důvod a povaha. Takový postup je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se podmínek testu využitelnosti odpadu, které zahrnují nezbytná skutková zjištění o způsobu nakládání s odpadem (např. proč a jak byl na skládku odpad přijat, jakým způsobem a za jakým užitečným účelem s odpadem bylo naloženo a jaké jiné materiály takový přijímaný odpad na skládce nahrazuje). Městský soud navzdory tomu potvrdil rozhodnutí správních orgánů.

[9] Podle stěžovatelky došlo rovněž k nesprávnému právnímu posouzení věci ze strany městského soudu. Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem soudu, že na skládkách nebyl naplněn pojem využívání odpadu, neboť využití konstrukčních prvků v tělese skládek pouze plnilo podmínky stanovené v § 3 odst. 5 vyhlášky č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady (dále jen „vyhláška o podmínkách ukládání odpadů na skládky“). Využití odpadu na konstrukční prvky přesahuje požadavky uvedeného ustanovení. Vyhláška nijak nereguluje situaci, kdy odpady na základě svých vlastností vykonávají specifickou funkci ve složišti skládek (například slouží jako provozní komunikace pro zajištění přístupu k jednotlivým sekcím skládek). Zužitkování příhodných vlastností odpadů určených na tzv. konstrukční prvky tak není pouhým doplňkovým rozdílem oproti odstraňování odpadů, ale je kvalitativně odlišným způsobem nakládání s odpady – využitím.

[10] Stěžovatelka rozporovala také posouzení povahy tzv. recyklované škváry, tj. zda se jedná o odpad nebo o výrobek. Namítla, že splnila kritéria uvedená v § 3 odst. 6 zákona

o odpadech a podmínky uvedené v Pokynech Evropské komise k výkladu klíčových ustanovení směrnice 2008/98/ES o odpadech (dále jen „Pokyny Evropské komise“). Recyklovanou škváru lze účelně využívat k realizaci liniových staveb nebo do základových konstrukcí budov, pro prodej daného výrobku tak existuje poptávka a zároveň lze ověřitelně stanovit tržní cenu, která se platí za obdobné produkty, tj. zásypové materiály. Z ničeho dle stěžovatelky nevyplývá povinnost předávání výrobku třetím osobám. Nesprávný je též závěr soudu, že stěžovatelka neuvedla konkrétní technologický popis výroby recyklované škváry.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka opětovně prezentuje soudu argumentaci, se kterou již neuspěla v jiných případech, v nedávné době například ve věci skládky Mšeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1 As 237/2021-52). Podrobněji se žalovaný vyjádřil k nasazení tzv. recyklované škváry. Konstatoval, že nasazení „výrobku“ na bázi recyklované škváry (či jiného obdobného výrobku) je nutno v první fázi skládkovacího procesu považovat za výjimku. Ze zákona o odpadech i z vyhlášky o podmínkách ukládání odpadů na skládky jednoznačně vyplývá, že pro tyto účely má být primárně použit přijímaný odpad. Provozovatel skládky by teoreticky mohl být nucen nasadit v první fázi skládkovacího procesu výrobek typu recyklovaná škvára k účelům, které běžně plní přijímaný a odstraňovaný odpad, z důvodu nezbytné provozní potřeby. Tyto důvody ale musí ze své iniciativy tvrdit a hodnověrně doložit provozovatel skládky. Pokud tak neučiní, jde o účelový postup, jehož smyslem je vyhnout se poplatkové povinnosti. Žalovaný měl za to, že se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval důvodností nasazení recyklované škváry v posuzovaném případě a své závěry odůvodnil v souladu s požadavky plynoucími z judikatury Nejvyššího správního soudu.

[12] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného připustila, že Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již opakovaně zabýval otázkou tzv. konstrukčních prvků. S jeho závěry se ovšem stěžovatelka neztotožňuje a nadále se proti nim brání. Nyní projednávaná věc je však odlišná tím, že se týká rovněž otázky, kterou Nejvyšší správní soud dosud neměl příležitost posoudit, a to konkrétně povahy materiálu recyklovaná škvára. Žalovaný se dle stěžovatelky nedostatečně zabýval povahou tohoto materiálu a nezákonně dovozuje důkazní břemeno na straně stěžovatelky. Odpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu ale nese v řízení o přestupku správní orgán. Stěžovatelka proto nesouhlasí s tím, že bylo její povinností v řízení prokazovat konkrétní důvody neodkladné potřeby pro využití recyklované škváry v tělese skládky Benátky. Jestliže žalovaný připouští možnost, že recyklovaná škvára mohla být na skládce nasazena jako neodpadový materiál kvůli konkrétním provozním důvodům, bylo jeho povinností zabývat se existencí těchto důvodů a skutkově je v řízení zjišťovat. Žalovaný měl případně vyzvat stěžovatelku k prokázání této otázky. Pokud tak neučinil, přestupková odpovědnost stěžovatelky nebyla prokázána. Stěžovatelka dále zopakovala svou argumentaci, že recyklovaná škvára byla výrobkem, s nímž nakládala mimo odpadový režim. Používala ji na stavebně-technické konstrukce skládky (např. obslužné komunikace, hrázky přítěžovacích lavic atd.).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[14] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, z jehož odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je nicméně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat. Konstatování nepřezkoumatelnosti by tedy mělo být v soudní praxi spíše výjimečné, „*není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (být i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky...*“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29).

[16] Nyní napadený rozsudek je přezkoumatelný. Městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 54/2019-88 (a na další na něj navazující judikaturu) vysvětlil, že pokud se odpady používají na tvorbu konstrukčních prvků, nejedná se o využití odpadů ve smyslu § 4 odst. 1 písm. r) zákona o odpadech a označení těchto odpadů kódem N1 bylo chybné. Není tedy pochyb o tom, z jakého právního názoru městský soud vycházel a k jakému závěru na základě tohoto právního názoru dospěl. Nepřezkoumatelnost rozsudku nezakládá ani skutečnost, že městský soud neposuzoval, jak stěžovatelka fakticky nakládala s odpady určenými na tzv. konstrukční prvky. Tuto otázku nebylo třeba blíže posuzovat, jak vyplývá z vypořádání dalších kasačních námitek.

[17] Stěžovatelka dále namítla, že ve věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav ohledně toho, jak bylo fakticky nakládáno s odpady určenými na tzv. konstrukční prvky skládky. Stěžovatelka nesouhlasila také s právní posouzením otázky, zda byl na skládkách naplněn pojem využívání odpadu.

[18] Ve vztahu k uvedeným námitkám Nejvyšší správní soud připomíná, že se již dříve zabýval podobnými případy stěžovatelky – vedle již zmiňovaného rozsudku č. j. 7 As 54/2019-88 viz také rozsudky ze dne 13. 10. 2020, č. j. 10 As 164/2019-84, ze dne

5. 11. 2020, č. j. 9 As 158/2019-82, ze dne 9. 11. 2021, č. j. 4 As 386/2018-105, ze dne 30. 6. 2022, č. j. 7 As 58/2020-15, ze dne 15. 9. 2022, č. j. 10 As 322/2021-58, ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1 As 237/2021-52, nebo ze dne 23. 8. 2023, č. j. 7 As 38/2022-42.

[19] K definici využití odpadu Nejvyšší správní soud uvedl, že „ukládání odpadu na skládku nelze považovat za jeho využití, pokud hlavním účelem uložení odpadu na skládku je jeho odstranění. Ani pokud má odpad vhodné vlastnosti pro to, aby jej bylo možné využít k úpravě terénu skládky (a získá tak při svém umístění na skládku ještě dodatečnou funkci), nezískává současně status využitého odpadu“ (rozsudek č. j. 10 As 322/2021-58, bod 12). Zároveň Nejvyšší správní soud opakovaně upozornil stěžovatelku, že její argumentace týkající se zjišťování skutkového stavu věci stran faktického způsobu nakládání se sporným odpadem vychází z nesprávného pochopení závěrů rozsudku č. j. 7 As 54/2019-88. V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud zaměřil na otázku, zda vůbec lze umístění odpadů na skládce takovým způsobem, že tyto jsou sice na skládce uloženy, avšak současně slouží k jejímu technickému zajištění (resp. jako konstrukční prvky), považovat za jejich „využití“ dle § 4 odst. 1 písm. q) zákona o odpadech [později písm. r) zákona]. Dospěl přitom k závěru, že kvalifikace použití odpadu pro tvorbu konstrukčních prvků jako využití odpadu ve smyslu zákona o odpadech je vyloučena vždy. Tak tomu je z toho důvodu, že úspora surovin je pouze druhotným účinkem činnosti, jejímž prvotním účelem je nadále odstraňování odpadu. Ten je sice na skládku umístěn tak, aby bylo její těleso zajištěno před narušením těsnosti, stability, konstrukce, či před nežádoucími deformacemi, v čemž spočívá ono zdánlivé „využití“, z hlediska zákona však stále zůstává primárním cílem umístění tohoto odpadu na skládku jeho odstranění uložením, nikoliv využitím. Nedochozí k žádné kvalitativní změně ve způsobu určení daného materiálu (viz rozsudky č. j. 1 As 237/2021-52 a č. j. 7 As 38/2022-42).

[20] Jakkoliv správní orgány vycházely primárně z evidenčních přehledů, nebylo ve správním řízení sporu o tom, že stěžovatelka sporné odpady ukládané na skládky využila na tvorbu konstrukčních prvků skládek. To, že byly sporné odpady používány pro výstavbu konstrukčních prvků, potvrzovaly i provozní řady skládek, na jejichž obsahu se stěžovatelka a správní orgány shodly. Účel přijetí odpadu na skládky tedy nebyl v řízení nijak sporný. Jaký kód měla stěžovatelka v takovém případě v ročním hlášení použít, je pak otázkou právní, nikoli skutkovou (viz rozsudky č. j. 10 As 322/2021-58 a č. j. 7 As 38/2022-42). Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledal, že by správní orgány a poté městský soud učinily své skutkové závěry bez opory ve spisovém materiálu.

[21] Nedůvodná je také argumentace stěžovatelky, podle níž využití odpadu na konstrukční prvky přesahuje požadavky stanovené v § 3 odst. 5 vyhlášky o podmínkách ukládání odpadů na skládky. Nejvyšší správní soud již stěžovatelce dříve vysvětlil, že odpad nezíská status „využitý“ jen tím, že po svém uložení na skládku slouží rovněž užitečnému účelu. Stále se jedná o odstraňovaný odpad, jenž byl na skládku primárně umístěn za účelem jeho odstranění uložením. Nic na tom nemění skutečnost, že budování konstrukčních prvků skládky předchází ze strany stěžovatelky odborná úvaha ohledně vhodnosti odpadního materiálu, který bude tímto způsobem na skládce sloužit, tedy naplnění povinnosti stanovené v § 3 odst. 5 vyhlášky o podmínkách ukládání odpadů na skládky (viz rozsudek č. j. 7 As 38/2022-42).

pokračování

[22] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasačními námitkami týkajícími se posouzení povahy tzv. recyklované škváry. Stěžovatelka argumentuje, že recyklovaná škvára nemůže být považována za odpad, neboť splňuje podmínky § 3 odst. 6 zákona o odpadech.

[23] Podle § 3 odst. 6 zákona o odpadech *některé druhy odpadu přestávají být odpadem, jestliže poté, co byl odpad předmětem některého ze způsobů využití, splňuje tyto podmínky:*

- a) věc se běžně využívá ke konkrétním účelům,*
- b) pro věc existuje trh nebo poptávka,*
- c) věc splňuje technické požadavky pro konkrétní účely stanovené zvláštními právními předpisy nebo normami použitelnými na výrobky,*
- d) využití věci je v souladu se zvláštními právními předpisy a nepovede k nepříznivým dopadům na životní prostředí nebo lidské zdraví a*
- e) věc splňuje další kritéria, pokud jsou pro určitý typ odpadu stanovena přímo použitelným předpisem Evropské unie.*

[24] Podle správních orgánů nedošlo v průběhu roku 2018 k předání daného „výrobku“ jinému odběrateli k použití ve stavebnictví, stěžovatelka veškerou vyprodukovanou recyklovanou škváru ukládala v rámci tělesa skládky Benátky. V podstatě se tedy jednalo o použití odpadů k TZS nebo o jejich odstranění uložením, tedy o pouhé zbavení se věci. Tímto postupem se stěžovatelkou deklarovaný „výrobek“ opět stal odpadem uloženým do skládky. Podle žalovaného navíc ani nebylo prokázáno, že se o výrobek ve smyslu § 3 odst. 6 zákona o odpadech původně jednalo. Žalovaný považoval v této souvislosti za podstatné, že mechanické ani chemické vlastnosti se úpravou škváry na recyklační ploše nezměnily, úprava odpadu provedená stěžovatelkou byla z hlediska sledovaného technického účelu nasazení zbytečná. Došlo jen k vytrídění kovů, popřípadě rozdělení frakcí škváry, nicméně původní odpad byl i bez této úpravy použitelný pro TZS i konstrukční prvky. Původní škvára by tak v konstrukčních prvcích i TZS splnila stejný účel. Dle žalovaného tedy byla jediným smyslem této úpravy škváry snaha formálně ji přetvořit na výrobek. Žalovaný zdůraznil, že podmínky stanovené v § 3 odst. 6 zákona o odpadech nelze vykládat jen formálně. Nelze se spokojit s pouhým nepodloženým tvrzením stěžovatelky, že pro věc existuje trh nebo poptávka u jejích partnerů. Měřítkem poptávky musí být skutečný prodej produktu nějakému odběrateli, a to v nikoli nepodstatném měřítku. Městský soud v napadeném rozsudku tyto závěry potvrdil.

[25] Nejvyšší správní soud s výše uvedeným hodnocením souhlasí. Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech je odpadem *každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit*. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudcích ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 As 6/2011-63, a ze dne 25. 3. 2015, č. j. 6 As 149/2013-41, pojem „zbavování se movité věci“ uvedený v citovaném ustanovení zákona o odpadech je třeba vykládat extenzivně. Vlastník tak musí prokázat skutečnou *jistotu* přínosnosti dalšího využití produktu, přičemž pouhá *možnost* není způsobila vyvrátit závěr o úmyslu zbavit se věci, a tudíž ani závěr o tom, že taková věc je odpadem. Zároveň neplatí, že látka, která přestala být odpadem ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice o odpadech, resp. jemu korespondujícího § 3 odst. 6 zákona o odpadech, již nemůže být vůbec považována za odpad. Jak plyne z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 15. 6. 2000, ve věci C-418/97, *ARCO Chemie Nederland a další*, skutečnost, zda se jedná o odpad, je třeba posuzovat na základě

všech okolností v souladu s definicí odpadu, tedy podle toho, zda se držitel dané látky nebo předmětu zbavuje nebo má v úmyslu se zbavit nebo se od něho požaduje, aby se jich zbavil, a v souladu s cíli směrnice. Nikoliv tedy podle toho, zda daná věc splňuje zvláštní kritéria umožňující určit, které odpady přestávají být odpadem. V souladu s judikaturou Soudního dvora pak nemůže být výklad pojmu *odpad* restriktivní (např. rozsudek ze dne 18. 4. 2002, ve věci C-9/00, *Palin Granit*, bod 23).

[26] V posuzovaném případě stěžovatelka nijak nedoložila, že pro jí vyprodukovanou recyklovanou škváru existuje trh nebo poptávka ve smyslu § 3 odst. 6 písm. b) zákona o odpadech. S ohledem na výše shrnuté závěry judikatury a na skutečnost, že stěžovatelka neprodala žádnou recyklovanou škváru třetím subjektům, je pouhé tvrzení stěžovatelky o tom, že byla po jejím „výrobku“ poptávka, nedostatečné. Stěžovatelka ukládala veškerou vyprodukovanou recyklovanou škváru v rámci tělesa skládky Benátky, což jednoznačně svědčí o účelovosti jejího postupu. Nejvyšší správní soud tak souhlasí s žalovaným, že stěžovatelka ani neprokázala, že se původně jednalo o výrobek ve smyslu § 3 odst. 6 zákona o odpadech. Otázka, zda stěžovatelka uvedla konkrétní technologický popis výroby recyklované škváry, je pro tento závěr nepodstatná. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani hypotetická úvaha žalovaného o tom, za jakých okolností by provozovatel skládky teoreticky mohl být nucen nasadit v první fázi skládkovacího procesu výrobek typu recyklovaná škvára, vyslovená v replice ke kasační stížnosti. Polemika stěžovatelky s touto úvahou není pro posouzení věci relevantní.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu